תלמוד בבלי · אחרונים · גליון הש״ס · סדר נזיקין

גליון הש"ס על בבא קמא

רבי עקיבא איגר

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

גליון הש"ס על בבא קמא

רבי עקיבא איגר

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/גליון-השס-על-בבא-קמא/
הקובץ נוצר ב־20 בנובמבר 2026 מגרסה v39-202611200317 של הספרייה.

תוכן העניינים

דף ב. 6
דף ב: 6
דף ג. 6
דף ג: 6
דף ד. 7
דף ה. 7
דף ו. 7
דף ו: 7
דף ט. 7
דף י. 7
דף י: 7
דף יא. 7
דף יב. 8
דף יב: 8
דף יג. 8
דף יד. 8
דף יד: 8
דף טו. 8
דף טו: 9
דף טז. 9
דף יז: 9
דף יח. 9
דף יח: 9
דף יט: 9
דף כ. 9
דף כ: 9
דף כא. 10
דף כא: 10
דף כג. 10
דף כג: 10
דף כד. 10
דף כד: 10
דף כה. 10
דף כה: 11
דף כו. 11
דף כו: 11
דף כז: 11
דף כח: 11
דף כט. 11
דף כט: 12
דף ל. 12
דף ל: 12
דף לא: 12
דף לג. 12
דף לג: 12
דף לד. 13
דף לה. 13
דף לז. 13
דף לח. 13
דף לח: 13
דף לט. 14
דף מ. 14
דף מ: 14
דף מא. 14
דף מא: 14
דף מב. 14
דף מב: 15
דף מג. 15
דף מד. 15
דף מד: 15
דף מה. 15
דף מה: 15

דף מו. 15
דף מו: 15
דף מז. 16
דף מח. 16
דף מח: 16
דף מט. 16
דף מט: 16
דף נ: 16
דף נא. 16
דף נג. 17
דף נג: 17
דף נד. 17
דף נה. 17
דף נו. 17
דף נז: 17
דף נח. 17
דף נט. 17
דף ס. 18
דף ס: 18
דף סב. 18
דף סב: 18
דף סג. 18
דף סד: 18
דף סה. 18
דף סה: 18
דף סו. 19
דף סו: 19
דף סז. 19
דף סז: 19
דף סח: 19
דף ע. 19
דף ע: 19
דף עא: 19
דף עב: 19
דף עג. 20
דף עד. 20
דף עד: 20
דף עו. 20
דף עז. 20
דף עח. 20
דף עח: 21
דף עט. 21
דף פ. 21
דף פ: 21
דף פא. 21
דף פב: 21
דף פג. 22
דף פד. 22
דף פה. 22
דף פה: 22
דף פו. 22
דף פו: 22
דף פז. 22
דף פח. 23
דף פט. 23
דף פט: 23
דף צ: 23
דף צא. 24
דף צא: 24
דף צד. 24
דף צד: 24
דף צו: 24
דף ק. 24
דף ק: 24

דף קא. 25
דף קב. 25
דף קב: 25
דף קג: 25
דף קו. 25
דף קו: 25
דף קט. 26
דף קי. 26
דף קיא: 26
דף קיב. 26
דף קיב: 26
דף קיג. 26
דף קיג: 26
דף קיד. 27
דף קטו. 27
דף קטז. 27
דף קטז: 27
דף קיז. 27
דף קיט. 27
דף קיט: 27

דף ב.

תוס' ד"ה ולא. מדלא חשיב לה. לקמן י ע"א:
תוס' ד"ה ולא. מדלא חשיב לה. לקמן י ע"א:
בא"ד דעונשין ממון מן הדין. עיין לקמן ד ע"ב תוס' ד"ה ועדים ועיין ברש"י חגיגה יא ע"ב ד"ה לבתו:
בא"ד ובמכלתין תניא. וכן עוד במכילתא פרשת משפטים בפסוק וטבחו או מכרו אם על הטביחה חייב על המכירה לכ"ש אלא שאין עונשין מן הדין:

דף ב:

גמ' דברי תורה מדברי קבלה. ע' חולין קלז ע"א תוס' ד"ה אתי':
רש"י ד"ה כתיב כי יגח כו' איתי ליה מזלא. עיין שבת נג ע"ב ברש"י ד"ה מזלא:
שם ד"ה ואגב אורחיה. כשלא עמד בדין. לקמן ד' ה ע"א:

דף ג.

גמ' אי קרן כתיב. ואי דבשדה אחר משלם נזק שלם והקרא דוחצו את כספו ברה"ר א"כ אייתרא יחצון דדרשי' לקמן כו ע"א דאין חצי נזק חלוק:
רש"י ד"ה אידי ואידי וכו' ואי קשיא. וכן הקשה תוס' וק"ל הא בפשוטו ניחא דושלח לחודיה לא מצי למיכתב דלא היינו יודעין אי איירי משן אי מרגל מש"ה כתיב לאורויי דמיירי משן. וכן בהא דאמרינן ס"ד אידי ואידי ארגל לא מצי לכתוב ובער לחוד דלא היינו יודעין במאי מיירי לזה כתיב ושלח לאורויי דמיירי מרגל וצ"ע:
שם ד"ה נתחככה כו' שנתגלגלה עליהן. עיין לקמן יח ע"ב ברש"י ד"ה דדחיק:
תד"ה הא דלא מכליא קרנא וכו' דקרא איירי באכילה דמכליא קרנא. עי' לקמן כג ע"ב:

דף ג:

תוס' ד"ה וממונך כו' דפשיטא דאם הדליק. עי' לקמן כב ע"א תוס' ד"ה אשו משום ממונו:
ד"ה כדמתרגם רב יוסף וכו'. ואין לך עת לעשות גדול מזה. עי' שבת דף קטו ע"א תד"ה לא נתנו ומהרש"א שם:

דף ד.

תוס' ד"ה כשהזיק כו' אלא מאידך. דלקמן דף ט ע"ב ועי' לקמן דף יג ע"ב בתוס' ד"ה כשהזיק:
שם ד"ה כראי כו' דלא מפטר משום קלב"מ. עי' לקמן דף י ע"א ברש"י ד"ה משא"כ באש:
בא"ד דאי לאו קרא דעליו. עי' בספר יראים לרא"ם סי' רז:

דף ה.

גמ' ליתני תרי גווני שור. עי' לקמן דף ז ע"א תוס' ד"ה ור"ע:

דף ו.

תוס' ד"ה מה לבור שכן שלא ברשות דאפי' עשאו ברשות. עי' לקמן כח ע"ב תוס' ד"ה ה"מ:

דף ו:

גמ' אהני ג"ש. עי' ערכין טו ע"א תוס' ד"ה הו"ל ב' כתובים:

דף ט.

גמ' מספקא לי' אי כיורשים. עי' ב"ב סב ע"ב תוספות ד"ה אתמר:

דף י.

גמ' לאתויי כלים. עי' לעיל ה ע"ב תוס' ד"ה כי שדית:
תוס' ד"ה שהשור כו' וא"ת ל"ל. עי' תשובת ח"צ סי' קלו:
בא"ד ואי משום וכו'. עי' זבחים דף עא ע"ב תוס' ד"ה ובטרפה:

דף י:

גמרא קמ"ל דכחו כגופו. לקמן דף יז ע"ב:

דף יא.

גמ' דאין מקצת שליא בלא ולד. עיין נדה יח ע"א תוס' ד"ה שליא בבית:

דף יב.

תוס' ד"ה אנא כו' וקנין אגב דהוי נמי מדרבנן. עי' קדושין דף ה ע"א תוס' ד"ה ומנין שאף בשטר ולקמן קד ע"ב ד"ה אגב:

בא"ד הוה מצי למפרך. קשה לי על קושייתם הא כתבו בסמוך ד"ה למה לי כו' פי' על כרחך כו'. ביאור דבריהם בהא דאמרי' מכלל דאי אין עומדין בתוכה ל"ק דמשמע בזה מדקתני עומדין בתוכה דקנה הוא דקשיא דגם באין עומדין בתוכה לקני. והיינו דבלא"ה ל"ק די"ל דעבד לא הוי כמחובר לקרקע ולא מהני בו חזקה דקרקע אלא מדקני בעומדין בתוכו ע"כ דהוי כמחובר ממילא גם באין עומדין לקני מדין י' שדות. וא"כ ממילא ניחא דאי עבדי כמטלטלין ניחא די"ל דלא הוי כמחובר ועומדין דקנה מדין אגב ובאין עומדין לא קני מדין חזקה. אף דבדאורייתא הוי כקרקע מ"מ לא הוי כמחובר. אבל למ"ד דכמקרקע א"כ מקני בעומדים בתוכה ע"כ מדין חזקה ומוכח דהוי כמחובר בזה קשה דגם באין עומדין לקני מדין י' שדות וצלע"ג:

דף יב:

גמ' אלא מאי אית לך למימר. בבא בתרא דף קנ ע"א:

דף יג.

גמרא אליבא דרבנן פשיטא. עי' לקמן נג ע"ב תוס' ד"ה הא כרבנן וצ"ע הא:

דף יד.

גמ' ובפירוקא דאביי פליגי. עי' לקמן דף טז ע"א תוס' ד"ה כולה ר"ט:

אין דהא א"ל שמואל כו'. לקמן דף טו ע"ב ודף לו ע"ב:

דף יד:

רש"י ד"ה שטרות כו' לא איתפרש. עי' ברכות דף כה ע"ב ברש"י ד"ה מאן שמעת ליה ושם נסמן:

דף טו.

גמ' וצריכי. עי' תשובת מהריב"ל ח"א סימן כג די"ד:

שם סתם שוורים לאו בחזקת שימור. עי' לקמן דף מה ע"ב תוד"ה בחזקת שימור:

שם קנסא קסבר סתם. עי' לקמן דף כד ע"א תוס' ד"ה השתא:

תוס' ד"ה אי וכו' ובפרק החליל. וע"ש ובתוס' ד"ה אי משום וצ"ע:

דף טו:

מתני' השן מועדת לאכול. עיין לעיל דף ד ע"א תוס' ד"ה למחשביה:
גמ' אין דהא א"ל שמואל. לעיל יד ע"א לקמן לו ע"ב:
תוס' ד"ה ואי כו' תפס המזיק עצמו. עי' לקמן דף לו ע"ב ברש"י ד"ה ההוא דתקע:

דף טז.

גמ' צבוע זו אפא. היינו אפעה תוס' סנהדרין טו ע"ב ד"ה והברדלס וכ"כ הרד"ק שמואל א יג יח:
שם דתניא צבוע. עיין ירושלמי פ"ק דשבת הלכה ג עלה דמתני' דלא יצא החייט:

דף יז:

גמ' דאתיא ליה מדרשא חביבה ליה. ב"ב קח ע"ב:

דף יח.

גמ' או לאו ככחו דמי. עי' לקמן כב ע"א תוס' ד"ה ור"י בדאנחה אנוחי:
שם דקאזיל מיניה מיניה. לקמן מד ע"ב:
שם ור"א סבר לה כר' טרפון. עי' לקמן דף כא ע"ב תוד"ה ומר סבר:

דף יח:

גמ' ותקע בו ושברו. עיין ב"י יו"ד סי' קיג ד"ה מ"כ דניפוח:

דף יט:

תוס' ד"ה וכי כו' נמי חייב בעל תרנגול. עי' לקמן כג ע"א תוס' ד"ה ולחייב:

דף כ.

גמ' לא הוית גבן באורחא. זבחים דף ב ע"ב:

דף כ:

גמ' לכי תשמש. עי' מ"ל פ"ג מהלכות עבדים הלכה ח:

דף כא.

גמ' קסבר בור ברשותו חייב. עי' לקמן דף כח ע"ב תוס' ד"ה הנ"מ:

דף כא:

רש"י ד"ה מחזרת וכו' דשמעינן לר"מ. כעין זה ביומא דף סד ע"ב ברש"י ד"ה כי קאמר:

דף כג.

רש"י ד"ה דסתם דלתות כו' ולא תימא משונה. עיין בהרא"ש בפרקי' סי' ג':
תוס' ד"ה וליחייב כו' האי לישנא כו' ונראה מכאן לדקדק. עי' לקמן דף כז ע"ב תד"ה אמאי פטור:
תוס' ד"ה וליחייב כו' האי לישנא כו' ונראה מכאן לדקדק. עי' לקמן דף כז ע"ב תד"ה אמאי פטור:

דף כג:

תוס' ד"ה תפשוט וכו' אפי' הכניס יד חבירו. עי' לקמן ד' נו ע"א תוספות ד"ה אילימא:

דף כד.

גמ' אימא למעוטי זב מימים. עיין תשובת רשד"ם חלק י"ד סימן רלו ותשובת הר"מ אלשקר סימן עו:
תוס' ד"ה [**בדף כג ע"ב**] **ולא ישמרנו כו' ועדיין שלו הוא**. עיין זבחים דף עא ע"א תוס' ד"ה אפי':
בא"ד שלו הוא עד לאחר סקילה. עי' יש"ש דמכילתין [פרק ב] סימן כ"ג בסה"ד:

דף כד:

גמרא לימרו הנך קמאי. עיין ב"ב דף נו ע"ב תוספות ד"ה משלשין:
שם כי אית לך רשותא כו'. עיין לקמן דף כז ע"ב תוספות ד"ה אמאי פטור:

דף כה.

תוס' ד"ה אני וכו' בסה"ד חמורה ממנה בשום מקום. עיין יבמות דף ז ע"א תוס' ד"ה ומה עבודה ובמהרש"א שם:

דף כה:

תוס' ד"ה וקמייתי כו' אין נעשה אב הטומאה. עי' פסחים דף יז ע"א תוספות ד"ה רביעי:

דף כו.

גמ' ולא תהא שן ורגל. עי' לקמן דף נה ע"ב תוס' ד"ה התורה:
שם איבעיא להו רגל. עי' לקמן דף מד ע"א תוס' ד"ה ה"נ במתחכך:
שם משום דסבר ליה כריה"ג. עי' לעיל טו. תד"ה הא מני:
תוס' ד"ה ולא וכו' וי"ל דאי לאו כספו. עיין חולין דף כג ע"ב תוד"ה ותהא פרה:
שם ד"ה ויהא כו' לא מצינן למילף מיניה כלל. עיין לעיל דף ד ע"א תוספות ד"ה כראי אדם:

דף כו:

גמ' לענין גלות חייב. עיין לקמן דף לב ע"ב תוס' ד"ה מאן:
שם והיו תחתיו כרים. עיין לקמן דף לג ע"א תוס' ד"ה והוציא:
שם וסלקן פטור. עי' סנהדרין עז ע"א תד"ה סוף:

דף כז:

תוס' ד"ה אמאי כו' ולא שייך כאן כל המשנה. ועי' לקמן לב ע"א תוספות ד"ה והא הכא:

דף כח:

תוס' ד"ה ה"מ כו' אבל הפקיר רשותו ובורו. עיין לעיל דף ו ע"א תוספות ד"ה מה לבור:
שם ד"ה ונשוף כו' מודה הכא דפטור. עיין לקמן דף נ ע"ב תוספות ד"ה לשמואל:

דף כט.

גמ' מדקתני תרתי. קשה לי למאי דמבואר בתוס' ד"ה והתני' דלקה בחרס אפשר דבדרך הלוכו נפל החרס עליו בכח והוחלק במים משמע דתקלת מימיו אם כן הוצרך למנקט תרתי והיינו דהוחלק דמדין בורו הוא מזה נשמע דר"מ ס"ל דנתקל פושע הוא וחרסים דמיירי דבדרך הלוכו נפל על האדם דבזה אף אם לאו פושע הוא ראוי לחייב מדין אדם המזיק דכל שהוא בכלל אבידה חייב ומדפטר ר"י מוכח דס"ל נתקל הוא כעין גניבה כדס"ל לר"י באמת בספ"ו דב"מ וא"כ מוכרח למתני תרווייהו לאשמעי' דלר"מ הוי פושע גמור ולר"י הוי אונס בדרך כעין גניבה וצלע"ג:

דף כט:

תוס' ד"ה אלא וכו' דאפילו הבטה בהפקר קנה. עי' תוי"ט פ"ד מ"א דשקלים ד"ה מתנדב:

דף ל.

גמרא אמר רבינא זאת אומרת. כעין זה לקמן דף לג ע"ב:

דף ל:

גמ' אמר רנב"י גלל קרמית. תמוה לי לס"ד דלא מחלק בכך הו"ל למפרך ממתני' דלעיל דף יט ע"ב אכלה מתוך הרחבה משלמת מה שנהנית הא הפירות נעשו הפקר וכל הקודם בהן זכה. ועי' לעיל כא ע"א תוס' ד"ה דרב סבר וצע"ג:

דף לא:

רש"י ד"ה ראשון ודאי כו' וקסבר רבא כו'. קשה לי הא רבא אמר ספ"ו דב"מ האי כי דיניה והאי כי דיניה הרי דס"ל לרבא דלר"י נתקל לאו פושע הוא מדפטר בש"ח ועי' לעיל דף כח ע"ב תוספות ד"ה אמר רבה דלרבה דסבר דלר"י נתקל פושע צ"ל דהטעם דפטר בש"ח משום תקחז"ל אבל רבא דאמר האי כי דיניה מוכח דסבר דלר"י נתקל לאו פושע וצע"ג:

דף לג.

תוס' ד"ה לפוטרו וכו' ושבת הוי בכלל נזק. עי' גיטין דף מב ע"ב תוס' ד"ה ושור. ד"ה הוה אמינא וכו' מק"ו דאדם שאין משלם כופר. כדלעיל דף כו ע"א:

דף לג:

גמ' זאת אומרת המזיק כו'. כעין זה לעיל ל' ע"א ועי' לקמן נה ע"א תד"ה אמר ר"ל:
שם היכא דחפר בה בורות שיחין כו'. עי' לקמן דף ק ע"א תוס' ד"ה מחיצת:
תוס' ד"ה (ע"א) איכא כו' דר"ע אית ליה כו'. תמוה לי טובא דמאי קושיא דהתם כיון דצריך גט שחרור מש"ה לא שייך לומר דלמפרע נשתחרר משעת שהפיל שינוי דהא הוא מחוסר גט שחרור אבל בעלמא וכמו הכא בתם שפיר י"ל דלמפרע קם ברשותו כאילו גבה אז את נזקו ומאי דמיון זה לזה וצע"ג. ואילולי שאיני כדאי היה נ"ל לפרש דאין זה קושיא בפ"ע אלא דבאו לחזק קושייתם דבמרובה משמע דאי לא כתיב תחת עינו ה"א

דיוצא בשן ועין אלמא דלא זכי עד שיעמוד בדין דהיה מקום לתרץ דהא דאמרינן הכא בפשיטות דלר"ע קיימא ברשותיה למפרע משעת הנזק לא דהוי מסברא אלא דילפא משן ועין דגלי קרא דיוצא בעין לחודיה וצריך לשלם לו דמי השן דזכה בעצמו למפרע ולזה כתבו ועוד דר"ע אית ליה וכו' וא"כ ל"ל דטעמא דהכא דאמרינן דלר"ע זכה למפרע משום דילפינן מקרא דתחת עינו דהא ר"ע באמת לא דריש הך קרא וסבירא ליה באמת דיוצא בשן ועין וא"כ ע"כ הא דאמרינן הכא בפשיטות דלר"ע זכה למפרע ע"כ דסברא פשוטה היא כן ושפיר קשה מהא דאידך תנאי דדרשי תחת עינו דל"ל קרא הא מסברא זכה למפרע ונכון בעז"ה:

בא"ד ושמא י"ל כו'. לפי"ז נתיישב קושייתם בתחלה דלמ"ד למפרע גובה אמאי אינו קדוש לר"י דהא לר"י דומכרו קאי על בי דינא א"כ קיימא הסברא דבקנס ל"ש דזוכה למפרע כיון דהחוב נעשה רק ע"י העמדה בדין:

ד"ה משום כו' וקשה מכאן לר"ת. מבואר בארוכה בספר הישר לר"ת אות צ"ה:

דף לד.

גמ' אתאן לר"ע. עי' לקמן דף מז ע"א תוס' ד"ה ליתא:

שם קרנא דתורך כו'. עי' לעיל דף י ע"ב תוס' ד"ה לא נצרכא:

דף לה.

גמ' ופתקיה לנזייתא. עי' מו"ק דף יב ע"ב ברש"י ד"ה לנזיי:

דף לז.

גמ' חנן בישא. ע' סנהדרין דף ג ע"א תוס' ד"ה שלא תנעול:

שם הב לי' פלגא דזוזא. ע' מסכת סנהדרין דף נח ע"ב תוספות ד"ה קץ ידא:

דף לח.

תוס' ד"ה דא"כ כו' דלא חייביה רחמנא במועד. עי' לקמן דף מב ע"א תוס' ד"ה כתב:

דף לח:

גמ' שור של כותי פטור. עי' סנהדרין דף פה ע"ב תוס' ד"ה ושורו כישראל:

דף לט.

תוס' ד"ה אין כו' ואע"ג דהתם לאו קנסא. וכ"כ תוס' לקמן דף מה ע"ב ד"ה לא:

דף מ.

גמ' ונתן פדיון נפשו. עי' ערכין דף כ ע"א תוד"ה דמי:
שם דמי ניזק. עי' ירושלמי ספ"ה דשבועות:
שם דמי מזיק. עי' לקמן דף פד ע"א תוס' ד"ה אלא:
שם משבח ליה רבא. כעין זה ברכות דף לח ע"א וש"נ:
תוס' ד"ה כופר שלם כו' אבל לענין התשלומי. עי' ב"ב דף נו ע"ב תוס' ד"ה ורבנן:
ד"ה ולימא כו' דכיון דאייעד. עי' לעיל דף לט ע"א תוס' ד"ה אין. ולקמן דף מה ע"ב תוס' ד"ה לא:

דף מ:

גמ' רבה אמר מדרישא רשות. כעין זה בעירובין דף טז ע"ב [יבמות דף קכ ע"א זבחים דף קג ע"ב]:
תוס' ד"ה ויש כו' ולא שייך למימר. עיין זבחים ד ע"ב תוס' ד"ה שקולים:

דף מא.

גמ' כגון שהרג ג' בהמות. עי' לעיל דף לז ע"א תוס' ד"ה רב זביד:
תוס' ד"ה מאחר וכו' דכה"ג לא הוי מועד לאדם. עיין לקמן דף מד ע"א תוס' ד"ה והא תם הוא המקשן וכו':

דף מא:

גמ' הי אמר ליה ברישא. כעין זה נדה דף יג ע"א:
תוס' ד"ה נפקא כו' אי נמי רוצה ליישב. כעין זה עי' לקמן מז ע"א בתוס' ד"ה מאי טעמא גופה וכו':

דף מב.

תוס' ד"ה כתב וכו' כדפי' לעיל. דף לח ע"א תוס' ד"ה דא"כ:

דף מב:

גמ' לחייב על האשה כאיש. עי' לעיל טו ע"א:
שם הואיל ואין כו'. גיטין דף מג ע"א:

דף מג.

גמ' גרושה נמי תפלוג בדמי ולדות. ק"ל דהא בל"ז יקשה על הרישא דאין בעל נותן ליורשיו דתפלוג היא בדמי ולדות דמאי שנא אלמנה מגרושה לענין זה וצ"ע:

דף מד.

רש"י ד"ה שור באדם וכו' דהא שור בן יומו קרוי שור. לקמן סה ע"ב:
שם ד"ה יפה כחן דחרש שוטה וקטן וכו'. לקמן פז ע"א:
שם ד"ה יפה כחן דחרש שוטה וקטן וכו'. לקמן פז ע"א:

דף מד:

גמ' דקאזיל מיניה מיניה. לעיל יח ע"א:
מתני' פטורין מן המיתה. עיין תשובת הרשב"א סי' קי"ד:

דף מה.

תוס' ד"ה מכור כו'. דמחיים לא מתסר. עי' זבחים עא ע"א תוד"ה אפילו:

דף מה:

תוס' ד"ה לא פטר כו' דכיון דאייעד לאו קנסא הוא. וכ"כ רש"י לעיל לט ע"א ד"ה שור של חרש ותוס' שם ד"ה אין מעמידין ולעיל מ ע"א תוס' ד"ה ולימא ליה:

דף מו.

תוס' ד"ה דאפילו וכו' ועי"ל דלמ"ד פלגא נזקא קנסא. עיין לעיל דף מא ע"ב תוספות ד"ה מודה:

דף מו:

גמ' ואי ליכא לאשתלומי כו'. עיין לעיל דף כז ע"א תוספות ד"ה ואיכא נמי ועיין מהרש"א שם:

שם למה לי קרא. כתובות כב ע"א נדה כה ע"א:

דף מז.

תוס' ד"ה מאי טעמא גופה היא וכו' בסה"ד אלא משום דבעי לאוקמי. כעין זה לעיל דף מא ע"ב בתוס' ד"ה נפקא:

דף מח.

תוס' ד"ה אע"ג וכו' דאפילו אם חפרו. עיין לעיל דף כט ע"א תוס' ד"ה פליגי ולקמן דף מט ע"ב תוספות ד"ה ברה"י:

דף מח:

גמ' ריה"ג היא דאמר כר"ט. קשה לי הא להדיא אר"ט כן בכופר דמשלם ברשות ניזק כופר שלם לעיל דף כו ע"א וא"כ למאי צריך ללמוד ממה דאמר ר"ט כן בנזק וגם הו"ל לומר בקיצור ר"ט היא דאמר תם משלם כופר שלם ברשות הניזק וצ"ע:

דף מט.

גמ' כיצד משלם דמי ולדות. עיין לעיל דף מז ע"א תוספות ד"ה וכן:

דף מט:

תוס' ד"ה ברה"י וכ' על בעל חצר למלוייה. עיין לעיל דף כט ע"א תוספות ד"ה פליגי ודף מח ע"א תוספות ד"ה אע"ג:

דף נ:

תוס' ד"ה לשמואל וכו' ונחבט בקרקע מודה שמואל. עיין לעיל דף כח ע"ב תוספות ד"ה ונשוף:

דף נא.

גמרא אין שליח לדבר עבירה. עיין במ"ל פ"ב מהלכות רוצה הלכה ב ובטורי אבן חגיגה דף י ד"ה וכי זה חוטא:

שם כי יכרה איש בור ולא שור בור. לעיל דף יט ע"ב:

תוס' ד"ה בור י' וכו' וה"ה לי"א. עיין לעיל דף י ע"ב תוס' ד"ה מאי קעביד:

דף נג.

רש"י ד"ה באנו למחלוקת וכו' דאבן נמי היינו בור. עיין לעיל דף כח ע"ב תוס' ד"ה ונישוף:

דף נג:

תוס' ד"ה שור ואדם וכו' לא שדחף אדם. עיין לעיל ד' ו ע"א תוס' ד"ה לאתויי:

דף נד.

תוס' ד"ה חמור וכו' דהוו בעלי חיים. עיין מנחות דף יד ע"ב:

דף נה.

גמ' אם לאו שאיני יודע כו'. עי' ב"ב קיג ע"א תוד"ה תרוייהו:
שם המנהיג בעיזא ושיבוטא. עי' ע"ז דף לט ע"א תוס' ד"ה וסימנך:

דף נו.

רש"י ד"ה אם לא יגיד וכו' ועוד קי"ל. תמוה לי הא באמת היכא דעד אחד מועיל בעדותו לחייב ממון חייב קרבן שבועה כדאמרי' בשבועות רפ"ד הכל מודים בעד סוטה וכו' ובתוס' ריש סוטה ד"ה כל הקשו באמת אמאי לא אמרינן דוהוא עד היינו ב' דוקא. וע"ש מה שתירצו אבל לרש"י דכ"כ לקושטא דמילתא דוהוא עד היינו ב' דוקא צ"ע:
ד"ה פטור וכו' דהיזק שאינו ניכר לא שמיה היזק. קשה למ"ש רש"י תחלה העושה מלאכה ששקל בהן משקלות ובזה אף למ"ד דשמיה היזק פטור ע"ש בגיטין וצ"ע:

דף נז:

רש"י ד"ה לא אם אמרת וכו' ולא ידענא. ע' ברכות דף כ"ה ע"ב רש"י ד"ה מאן שמעת וש"נ:

דף נח.

גמ' איבעי לך עבורי. עיין בב"מ דף צג ע"ב תוספות ד"ה איבעי לך:

דף נט.

גמ' כחש גופנא. עיין בב"מ דף קד ע"ב ובתוספות שם ד"ה סבר:

דף ס.

גמ' או מיבעי ליה לחלק. עיין חולין דף פו ע"ב תוס' ד"ה לחלק וצ"ע:

דף ס:

גמ' רבא בעידן רתחא. עיין תשובת רשב"ש סימן קצה:
שם מהו ליטול גדישין וכו'. עי' סנהדרין דף כ ע"ב תוד"ה מלך:
תוס' ד"ה שמלאך וכו' לא גרסי'. עי' בגן המלך שבסוף תשובת גינת ורדים חא"ח וי"ד אות כה:

דף סב.

גמ' עשו תקנת נגזל במסור. עיין לעיל דף נד ע"א תוס' ד"ה חמור. ולקמן ע"ב תוס' ד"ה יצאו שטרות:

דף סב:

מתני' החנוני חייב. עיין לעיל דף כז ע"ב תוס' ד"ה ה"ג אמאי:

דף סג.

תוס' ד"ה דבר וכו' לאפוקי חצי רימון. עי' שבת דף צג ע"ב תוס' ד"ה אמאי:
בא"ד דגרסי לקמן לאתויי דבר שאינו מסויים. עיין בהרא"ש פ"ק דקדושין סי' ב':

דף סד:

תוס' ד"ה אי הכי שה למה לי ה"מ לאקשויי. עיין תשובת מהר"י אדריבי סי' שלד:

דף סה.

גמרא אמר רב ששת אמינא כי ניים. לעיל דף מז ע"ב וש"נ:
תוס' ד"ה לכתוב וכו' וכן בהחובל גבי ורפא ירפא. וכן תענית ג ע"א מנחות יז ע"ב:

דף סה:

גמ' שור בן יומו קרוי שור. עי' מנחות צא ע"ב ותוס' שם ד"ה ת"ל:
שם חיטין ועשאן סולת. עיין בספר יראים לרא"מ סי' ר"ז:

דף סו.

רש"י ד"ה עד שצבעו וכו' מי שחטפו זכה כו'. עיין תוס' ב"מ דף ו ע"א ד"ה והא הכא:

דף סו:

גמ' דמעיקרא כשורא. תרגום של קורתי (בראשית יט ח) שריתי:
שם והשתא טללא. על שם שעושה צל תרגום של בצל (שם) בטללי:

דף סז.

רש"י ד"ה ר"ז אמר וכו' אבל אברזין. עי' סוכה דף ל ע"ב תוס' ד"ה ולקנייה:

דף סז:

תוס' ד"ה שור כו' וי"ל דאי לא כתיב. עיין תשובת מהר"י אדריבי סי' שלה:

דף סח:

גמ' ודלמא דשמעיניה דאייאש. עי' לקמן דף קיד ע"א תוס' ד"ה רבה אומר:

דף ע.

גמ' והלכתא שליח שויה. עיין ב"ב דף קכז ע"א תוס' ד"ה מדדרש:
תוס' ד"ה אמטלטלין וכו' בסה"ד ונתאכלו המעות דאין בנו פדוי. ועיין ב"ב דף קנז ע"א תוספות ד"ה מדדרש:

דף ע:

גמ' דבר ולא חצי דבר. עיין הוריות דף ד ע"א תוס' ד"ה קרי:
רש"י ד"ה בדינא לומר החזר לי תאינים. עיין סנהדרין דף עב ע"א וצ"ע:

דף עא:

גמ' ואפילו חמשה חצאי בקר. עיין לעיל דף מ ע"א תוספות ד"ה כופר שלם:

דף עב:

תוס' ד"ה דאי וכו' אפי' לא אסורה בהנאה אלא מדרבנן. עיין חולין דף קטז ע"א תד"ה חדא מתרתי:

דף עג.

גמ' ביע"ל קג"ם. עיין מג"א סימן שמ ס"ק טו:

דף עד.

רש"י ד"ה אי דמאחר כו' יום שני הוה. וקשה לי הא בזה לא בעי שלומי דכי העידו היה באמת חייב וזהו בכלל מה דמשני אלא דאקדמי אקדומי וכמ"ש רש"י ד"ה דמקדמי דכל שקודם שבאת כת שניה להעיד נעשה מעשה סגי. והו"ל לרש"י לפרש דמאחרי שאומרים שאחר שהעידו נעשה המעשה וצ"ע:

דף עד:

גמ' בבא הרוג ברגליו. כריתות כד ע"א:
מתני' וטבח ומכר ע"פ עד אחד. והא דלא אמרינן דנתחייב שבועה להכחיש העד וא"י לישבע דהא נעשה פסול ע"י שנים שמעידים שגנב. והו"ל חשוד דכנגדו נשבע ונוטל היינו דבקנס אינו צריך לישבע נגד העד כיון דאילו מודה מיפטר וכמ"ש תוס' לעיל דף מא ע"ב ד"ה מודה וכו' דאין סברא לומר וכו':
תד"ה ה"ל כו' אפי' התרו בו למלקות. עי' סנהדרין דף סג ע"א תד"ה משום:

דף עו.

תוס' ד"ה שחיטה וכו' דלאחר מיתה לא חשיב מום. עי' ברש"י ריש מעילה ד"ה כמאן דחנקינון:

דף עז.

תוס' ד"ה פרה וכו' ועוד דבפ' גיד הנשה דף קב ובפ' טבול יום דף קה בעי למידק . בפ' גה"נ לא נזכר מזה ובפ' טבול יום מבואר דקאמר דרישא דצריכא מחשב' אתיא כר"מ וקיימא כן במסקנא אלא דמציעתא דמטמא בכביצה רבנן ובהכרח דתו' היה להם גי' אחרת שם:

דף עח.

גמ' אי לבכור העברה. עיין נדה דף מ ע"א תוספות ד"ה גמר לידה:

דף עח:

רש"י ד"ה שותף שטבח כו' ואע"ג דאמרן לעיל. עי' רש"י לקמן דף קו ע"ב ד"ה בשותף שטבח וצ"ע:

דף עט.

תוס' ד"ה תיקנו וכו' כמו נתנה לבלן בפ' הזהב. לענ"ד נראה דזה צ"ל בסף הדיבור הזה והביאו ראיה דלקולא לא אזלינן בתר קנין דרבנן והיינו מדאמרינן שם גבי בלן דלר"י דמעות קונות ד"ת נתן לספר מעל אף דמדרבנן לא קני ה"נ הכא אם מה"ת ל"ק אף דמדרבנן קני מ"מ לא יהא מותר לבקע בו:

דף פ.

רש"י ד"ה ישוע הבן כו'. ישוע מתרגמינן. צ"ל ויושע מתרגמינן ופרק (שמות יד) ועי' רש"י ע"ז דף ד' ע"א ד"ה להם שוע:

דף פ:

גמ' על החיכוך בשבת. עי' בכורות דף לח ע"ב תוספות ד"ה וסימניך:
רש"י ד"ה מאן נתרח מי יתאחר. וכן תרחיה גביה גיטין דף סח ע"ב וכן מתרחנא ע"ז דף יח ע"א:
תוס' ד"ה אמר וכו' וקצת תימה. עיין תשו' רשד"ם חי"ד סימן רלב ובתשובת מהר"י אדריבי סימן של"ו:

דף פא.

גמ' ובגפנים מן הפקק ולמעלה. עיין ב"ב דף פ ע"ב תוס' ד"ה בקנים:
רש"י ד"ה ומלקטין עצים וכו' למאכל בהמה. עיין בב"מ דף קז ע"א תוספות ד"ה הני תחלי:
תוס' ד"ה כאן וכו' ההוא דחוץ משדה תלתן. עיין תשובת מהרשד"ם סימן רלג:

דף פב:

גמ' הורקנוס מבפנים. במנחות דף סד ע"ב ובסוטה דף מט ע"ב איתא בהיפך הורקנוס מבחוץ ואריסטובלוס מבפנים:

דף פג.

גמ' או לשון פרסי. בתוס' ב"ב דף צ ע"ב ד"ה לסוריא הגי' או לשון סורסי:
תוס' ד"ה לשון וכו' אין לשון ארמי שלה צח כל כך. ועיין ב"ב דף צ ע"ב תוס' ד"ה לסוריא:

דף פד.

רש"י ד"ה מאי עבדינן ליה וכו' עדות שאי אתה יכול להזימה. ק"ל כיון דהוא עדות שא"א יכול להזימה לא מיקרי עדות ואמרי שמא באמת לא הרג א"כ מאי פרכינן הא שפיר מתקיים משפט אחד אלא דפטרינן ליה דליכא עדות דהרג וצ"ע:
תוד"ה אלא בדמזיק וכו' דמשלם דמי מזיק. לעיל דף מ ע"א:

דף פה.

גמ' אמר רבה אשכחתי' לרבנן. סוכה יז ע"א וש"נ:

דף פה:

גמ' א"כ לימא קרא או רפא רפא. וכן לעיל דף סה ע"א וש"נ:

דף פו.

גמ' ושבת קטנה לרב. עיין כתובות דף סה ע"ב תוספות ד"ה שלה:

דף פו:

רש"י ד"ה בעדים זוממין וכו' היאך יעיד. תמוה לי הא יכול להעיד שראה קודם שנסתמא שזה קטע ידו והחיוב על מעשה שלו שהיה בעידן סומא וה"נ בבושת וצ"ע. ולמ"ש תוספות ב"ב דף קכט ע"א ד"ה אי דלמסקנא סומא פסול להעיד בהלואה ובהרא"ש שם דסומא פסול דכתיב או ראה פרט לסומא ניחא סוגיא דהכא:
תוס' ד"ה ביישו וכו' ומיהו אין תימה כ"כ. עי' ברמב"ן במלחמות פ"ג דברכות באיבעיא דנשים בבהמ"ז דאורייתא:

דף פז.

מתני' רי"א אין לעבדים בושת. עיין נדה דף מז ע"א תוספות ד"ה בדק:
שם החובל בהן חייב. עיין לעיל דף פה ע"ב תוספות ד"ה נהי דנזק:

דף פח.

גמ' ורבנן אחיו הוא במצות. עי' רש"י סוטה דף מא ע"א ד"ה אחינו אתה וצע"ק:
רש"י ד"ה פסולה. קטן נמי מהכא נפקא. כדאיתא ב"ב דף קנה ע"ב והא דלא נקט בב"ב שם טעם הב' דרש"י דהוא עדות שא"א יכול להזימה י"ל דכיון דתיקנו חז"ל דדיני ממונות ל"צ דרישה וחקירה נכלל בזה דבממון ל"צ שיהא יכול להזימה עי' סמ"ע ח"מ סימן ל"ג ס"ק כ"ו א"כ לאחר תקנת חז"ל דל"צ בממון עדות שיכול להזימה גם קטן ראוי לעדות מש"ה נקט הטעם רק דקטן בעצמותו פסול דאנשים כתיב אבל הכא דמיירי בדאורייתא שפיר נקט רש"י דיש עוד טעם דהוא עדות שאי אתה יכול להזימה ואולם ק"ל דעל טעם שני האיך שייך לומר קטן יוכיח הא אין הפסול בעצמותו משום קטנות אלא מטעם דא"א יכול להזימה וזה הכלל בעדות דצריך יכול להזימה ובאא"י להזימה גם בגדולים פסול וא"כ לא שייך לומר קטן יוכיח וצ"ע:

דף פט.

גמ' הואיל ואתא לידן. שבת דף פא ע"ב וש"נ:
תוס' ד"ה כל וכו' דמעמד ג' אינו מועיל בכתובה. עיין לעיל דף ע ע"א תוספות ד"ה אמטלטלין:

דף פט:

גמ' דאמר אסור לאדם שישהא. עיין כתובות דף לט ע"ב תוד"ה טעמא:

דף צ:

גמ' מאי הוי ליהדר ולדייניה. ק"ל הא מבואר בפ"ק דף יג ע"ב דלר"י נגח ואח"כ הפקיר או הקדיש פטור דבעי' שיהא מיתה והעמדה בדין כאחד ועי' בהרא"ש דרבנן פליגי רק במיתה אבל בנזקים מודים א"כ אחר שנגמר דינו הוי הפקר וכדאיתא בכריתות דף כד ע"א וא"א למיהדר למידייניה אח"כ. גם יש לעיין בסוגיא דלעיל דף לג ע"ב מכרו מכור לרדיא נימא דמכור לגמרי דהא בעי' בשעת העמדה בדין הבעלים הראשונים. ואולם דעת הרבה ראשונים דבעי' רק שיהיו לו בעלים לאפוקי הפקר והקדש ולדעת רש"י דמשמע דבעי' בעלים ראשונים י"ל דס"ל כהפוסקים דלרבנן דר"י גם בנזקים לא בעי' שיהא הכל כאחד. אולם עדיין במה דאיתא שם הקדישו מוקדש משום דרבי אבהו הא כיון דהקדישו פקע חיובו לגמרי כמו נגח ואח"כ הקדיש ולא מצי טריף מהקדש וצע"ג:

דף צא.

גמ' אין נותנין זמן לחבלות. עיין לעיל דף מו ע"ב תוס' ד"ה שאין:

דף צא:

גמ' אמר שמואל באשב בתענית. עיין סוטה דף טו ע"א תוס' ד"ה ס"ל:

דף צד.

גמ' גם לב"ה קשיא. עיין לעיל דף נד ע"א תוספות ד"ה חמור:
שם והפריש ממנה חלה. עיין ברכות דף מה ע"א תוס' ד"ה אכל טבל:

דף צד:

רש"י ד"ה אין רוח חכמים כו' אין רוח חכמה. עי' תוי"ט פ"ג משנה י' דאבות:

דף צו:

גמ' האי מאן דגזל נסכא מחבריה. עיין מנחות דף קז ע"א תוס' ד"ה ודלמא:
שם דגזל פדנא. ויקח צמד בקר (ש"א יא פסוק ז) מתורגם פדנא דתורי:
שם משום דברייתא איפכא תניא. עיין שבת דף קמג ע"ב תוספות ד"ה וריי"א:
שם חדא מקמי תרתי אפיך. עיין יומא דף נו ע"ב תוספות ד"ה מ"ש:

דף ק.

תוס' ד"ה מחיצת וכו' מכח ההיא משנה דהמסכך. עי' לקמן דף קטז ע"ב תוס' ד"ה ל"צ הב':

דף ק:

תוס' ד"ה חייב וכו' אי קנס הוא במזיד דוקא. ק"ל הא הברייתא מוקמינן כר"מ ור"מ הא סבור בדרבנן קנסו שוגג אטו מזיד וא"כ י"ל דסבר כת"ק דר"ע דמקיים כלאים לא הוי דאורייתא וההיא דמסכך גפנו י"ל במזיד דהרי תוס' לא הקדימו קושייתם אההיא דהמסכך (למה) [אלא] בהא דנתייאש משמע אף בשכח וא"כ קשה כנ"ל והיינו מרויחים בזה קושית תוס' ד"ה מחיצת כרם די"ל דמוכח דהברייתא כר"מ מדקניס גם בשוגג:

דף קא.

רש"י ד"ה דזול וכו' אני הייתי מוכר סמנים. לפ"ז דזול ציבעא היינו דצמר צבוע הוזל אבל הסמנים עצמן לא הוזלו ותמוה לי דלמאי צריכי לזה ואמאי ל"א בפשיטות דהוזלו סמנים ואף דגם אלו מכרן לא היה מוכרן ביוקר מ"מ כיון דאין שבח סמני' ולא מקרי השבה הוי כנאבד הגזילה דמשלם כשעת הגזילה וצ"ע. ובאמת ק"ל גם על הגמרא דלמאי צריך לאוקמא דגזל צבע וסמנים דחד לוקי כדמעיקרא דגזל סמנים שרויים וצבע צמר שלו והוזל הרבה עד שהצמר עם הצבע שעליו אין עולים לדמי הצבע כשהיה בעידן הגזילה ואי יש סמנים מהדר ליה הסמנים ואומר הרי שלך לפניך ואי דבמאי נשקליה יאמר באמת החזק לך גם בצמרי ואי אין שבח סמנים לא הוי השבה על הסמנים וצריך לשלם כדמעיקרא וצע"ג:
תוס' ד"ה או וכו' אלא נוי בעלמא יותר. עיין ש"ך סי' שצא סק"ב:

דף קב.

גמ' יצאו משרה וכבוסה. עיין בכורות דף יב ע"ב תוס' ד"ה ודאי:

דף קב:

גמ' מחכו עלה במערבא. ביצה דף לח ע"ב שבועות דף כו ע"א:
שם לא כל המקדיש. עי' נדרים דף מג ע"ב:

דף קג:

גמ' תקנה גדולה התקינו. עי' שבועות ד' מה ע"א תוס' ד"ה גדולות:

דף קו.

גמ' אמר רבא מסתברא מילתיה דרב. גיטין דף יג ע"ב וש"נ:
שם הודה מעצמו. עיין לקמן דף קח ע"א תוס' ד"ה ובאו עדים:

דף קו:

רש"י ד"ה בשותף וכו' והכא לא קרינא וטבחו כולו. לא ידעתי אמאי נקיט רש"י תרתי הא בטעם אחד סגי כדמפורש בפ' מרובה דף עח ע"ב ואולי יש להגיה א"נ:

דף קט.

תוס' ד"ה לוה וכו' אבל נתנו במתנה. עיין כתובות דף מט ע"ב תוס' ד"ה הוא ועיין בתשובת הרשב"א סי' תרי"ח דחולק ע"ז:

בא"ד הכי נמי לא משתעבדי מטלטלי. עיין יבמות צט ע"א תוס' ד"ה כתב ובכתובות דף מט ע"ב תוס' ד"ה הוא:

דף קי.

גמ' אמר רבא. כעין זה בב"מ דף קט ע"ב גופא א"ר מניומי וכו' ובשיטה מקובצת שם כתב בשם הרא"ש אע"פ שלא חידש דבר קאמר גופא משום דבעי מימר אחריתי ודכוותה בפרק הגוזל וכו':

דף קיא:

גמ' אמר רב חסדא גזל. עיין פ"ז משנה ג' דתרומות ובירושלמי שם:

דף קיב.

גמ' פרה שאולה משתמשים בה כל ימי שאלתה. עיין שיטה מקובצת בב"מ דף קט ע"א ד"ה אר"י עד האידנא בשם הרשב"א והר"ן:

דף קיב:

גמ' הלכתא מקיימי. עי' בב"מ דף טו ע"ב ברש"י ד"ה כל מעשה ב"ד וצ"ע:

תוס' ד"ה ושלחו לו כו' ולא בא בהדי וכו'. עי' לעיל דף לט ע"א תוד"ה ורי"א:

דף קיג.

גמ' א"ל תן לחכם וכו'. עירובין סה ע"ב:

שם אסור להבריח. עיין פסחים דף קיב ע"ב:

שם דמ"ס דבר שאין מתכוין מותר. זבחים צא ע"ב תוד"ה הא ר"י:

דף קיג:

גמ' ידקדק עם קונהו. עיין פי' המשניות להרמב"ם פי"ב מ"ז דכלים:

שם עבד עברי גופו קנוי. עיין יבמות דף מו ע"א ובנ"י שם:

שם זיל חד אי דכותי. עיין בב"מ דף מח ע"א תוס' ד"ה נתנה לסיטון:

דף קיד.

גמ' קסבר יאוש כדי לא קני. תמוה לי בסוגיא דלעיל דף סו ע"ב דהקשה אביי לר"י מעורות של בעה"ב וכו' הא ממתניתין דהכא מוכח כר"י דעכ"פ יאוש לחוד לא קני:
שם ל"ש אלא לסטים עכו"ם. עיין עירובין דף סב ע"א תוד"ה בן נח:
רש"י ד"ה הרי אלו שלו וכו' ושינוי רשות. ק"ל דא"כ האיך אמרי' בגמ' קסבר יאוש כדי ל"ק הא הוי יאוש ושינוי רשות אלא ע"כ דלא מקרי שינוי רשות כמ"ש תוס' לעיל דף סז ואי דבסברא זו דתוספ' פליגי מתני' ובריייתא מתני' ס"ל דמקרי שינוי רשות א"כ איך אמרי' א"ד אם בא וכו' מ"ט יאוש כדי קני הא י"ל דס"ל כמתני' דמקרי ש"ר וצ"ע:
שם ד"ה בגיותא בגאוה. ברש"י בב"מ דף ל ע"ב הביא הגי' כאן גזתיא ובערוך ערך מגסתא הגיר' בדני דמגוסתא ופי' דדנין בגסות:
תוס' ד"ה עד וכו' אין להפסיד בשביל כן. עיין ב"ב דף כא ע"א תוס' ד"ה ולא לסופר:

דף קטו.

גמ' והא רב הונא תלמידיה דרב. עיין שבת קכח ע"א ביצה דף מ ע"א סנהדרין דף ו ע"ב:

דף קטז.

גמ' וא"ל אפסדתני כוורי. עיין בהרא"ש פ"ב דב"מ סי' כח:
שם אדעתא דאריה. עיין ב"ב דף קלח ע"א תוס' ד"ה כאן בצווח:

דף קטז:

גמ' להביא כרוב וכו'. עיין יבמות דף קו ע"א תוד"ה אין לו:
רש"י ד"ה דורמסקנין. עיין בברכות לט ע"א ברש"י ד"ה דורמסקין:

דף קיז.

גמ' דיקא נמי דקתני הושיט כו'. כעין זה ע"ז דף ו ע"ב:

דף קיט.

גמ' כל הגוזל את חבירו. עיין בב"מ ד' נח ע"ב תוס' ד"ה זה בגופו:

דף קיט:

גמ' ולא יטיל יותר מן שלש חובין. מפירוש רש"י הושע ו' ח' נראה דהגירסא כאן חוכים:

שם אמטויי ואתויי חד. וכעין זה מנחות דף ע"ו ע"א וכעין זה בירושלמי פ"ג דסוכה הלכה ח':

שם איבעיא להו מלא מחט. כעין זה חולין ד' ל"א ע"א: